

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Vitem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2007, č. j. 1 Cad 50/2005 – 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupci žalobce JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátu, **se stanoví** ve výši 1904 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkumu sdělení ministra práce a sociálních věcí ze dne 14. 6. 2005, č. j. 2005/7303, 15902, 20714/21/51, o tom, že nebyly shledány důvody pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 správního řádu z roku 1967. Jednalo se o rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 20. 1. 2005, č. j. 2005/3491/21, ze dne 7. 3. 2005, č. j. 2005/12810/21 a ze dne 31. 3. 2005, č. j. 2005/18394/21 a č. j. 2005/18924/21, jimiž byla zamítnuta žalobcova odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje o nepovolení obnovy řízení ve věcech žádostí žalobce o dávku sociální péče. Žalobce má za to, že sdělení ministra práce a sociálních věcí je v rozporu s právními předpisy.

Městský soud v Praze napadeným usnesením žalobu odmítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedl, že žalobci nesvědčí žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť předmětné sdělení ministra práce a sociálních věcí není úkonem, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Toto sdělení je tedy vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., neboť není rozhodnutím. Proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti (resp. v jejím doplnění) uvádí, že je od listopadu 2003 ve stavu hmotné nouze, finančních prostředků nemaje, neboť žalovaný a jemu podřízené správní orgány mu odmítly poskytnout hmotné zabezpečení. Žalovaný věc nesprávně posoudil, nezabýval se jí řádně. Rozhodnutí žalovaného není náležitě odůvodněno. Stěžovatel má též za to, že mu bylo odepřeno právo na veřejné projednání věci a že rozhodoval vyloučený soudce, který již ve věci rozhodoval dříve. Stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Přestože se stěžovatel dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s, podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS).

Kasační stížnost není důvodná.

Je nepochybné, že se stěžovatel domáhal soudního přezkumu sdělení žalovaného o tom, že nebyly shledány důvody pro přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je pro odmítnutí takové žaloby dán důvod. Tak např. již v rozsudku ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 20/2004 – 87 (www.nssoud.cz), zaujal Nejvyšší správní soud názor, že z konstrukce § 65 správního řádu je zřejmé, že se jedná o zvláštní prostředek realizace dozorčí pravomoci, který byl svěřen do rukou správních orgánů a na který není právní nárok. V případě, že příslušný správní orgán dojde k závěru, že chybí důvod pro přezkoumání napadeného rozhodnutí mimo odvolací řízení, a podnět k zahájení učinil jiný subjekt než správní orgán, vyrozumí jej o tom, že neshledal důvod pro zahájení řízení. Nevydává však o tomto zjištění rozhodnutí, neboť není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich dosavadní práva a povinnosti nebyly tímto zjištěním správního orgánu nijak dotčeny. Oznámení o nezahájení přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení je pouhým sdělením úřadu podateli podnětu. Vzhledem k § 70 písm. a) a § 65 odst. 1 s. ř. s. je úkon,

kteřý není rozhodnutím, vyloučen z přezkumu ve správním soudnictví. Obdobně Nejvyšší správní soud judikoval též např. v rozsudku ze dne 22. 6. 2006, č. j. 6 Ads 84/2005 – 52 (www.nssoud.cz).

Rovněž námitka, že stěžovateli bylo upřeno právo na veřejné projednání věci, není důvodná. Jednání soudu je určeno k meritornímu projednání a rozhodnutí (§ 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s.). Usnesení městského soudu, kterým byla odmítnuta žaloba z procesních důvodů, vydané bez jednání, proto nelze z tohoto důvodu považovat za nezákonné, jelikož smyslem jednání před soudem je především dokazování. Tento smysl však zjevně nemůže být naplněn tam, kde podaný návrh procesně neobstojí a jsou dány zákonné důvody pro jeho odmítnutí (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 – 55, k dispozici na www.nssoud.cz).

Co se týče námítky, že stěžovateli věc rozhodoval vyloučený soudce, z obsahu kasační stížnosti výslovně vyplývá, že stěžovatel důvod vyloučení odůvodňuje tím, že v jeho věci rozhodoval soudce, který v této věci rozhodoval již dříve. Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že ze spisu neplyne, že by se soudce (jmenovitě JUDr. Miroslava Hrehorová) v téže věci podílel na rozhodování správního orgánu nebo u Nejvyššího správního soudu. Pokud tím snad stěžovatel míní, že JUDr. Miroslava Hrehorová rozhodovala v jiných věcech týchž účastníků, zdejší soud uvádí, že z § 8 odst. 1 s. ř. s. sice plyne, že jedním z důvodů pro vyloučení soudců je skutečnost, že se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení, musí jít však o totožnou věc a podílem na předcházejícím soudním řízení bude například situace, kdy soudce působil ve věci jak u krajského soudu, tak posléze u Nejvyššího správního soudu, popřípadě naopak, kdy jako člen senátu Nejvyššího správního soudu by věc vrátil krajskému soudu, kde by zasedal jako člen senátu, nebo jako specializovaný samosoudce, a měl by ji znovu projednávat. Taková situace však v posuzované věci nenastala a výslovně není ani namítána. Lze přitom odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 2/2003 - 18 (publ. pod č. 53/2004 Sb. NSS), v němž bylo řečeno, že „předchozím soudním řízením“ není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků. Tedy nebylo zjištěno, že by se JUDr. Miroslava Hrehorová podílela na rozhodování nyní posuzované věci u správního orgánu, ani u Nejvyššího správního soudu. Z tohoto důvodu vyloučena nebyla. Důvod jejího vyloučení nebyl založen ani tehdy, pokud rozhodovala ve věci (věcech) týchž účastníků, ale ve věci jiné (věcech jiných).

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli podání učiněné v řízení o kasační stížnosti a zpochybňující způsobilost soudců zdejšího soudu k právním úkonům nelze podle jeho obsahu posoudit jako námitku podjatosti. Stěžovatel tedy námitku podjatosti nevznesl, jím podané návrhy na zbavení způsobilosti k právním úkonům, jsou absurdní a Nejvyšší správní soud k nim nemůže přihlížet, neboť s otázkou posouzení zákonnosti odmítnutí stěžovateli žaloby, která je v tomto řízení řešena, nijak nesouvisí.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady vzniklé mu nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil.

Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátu, který byl stěžovateli ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2008, č. j. 1 Cad 50/2005 – 166, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tyto úkony náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 500 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle § 35 odst. 8 s. ř. s. se jeho odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani – o 19 % z částky 1600 Kč, tj. 304 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1904 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2009

JUDr. Dagmar
Nygrínová
předsedkyně senátu